

РЕШЕНИЕ

№ 2170

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 25.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **197** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 7300 лв., представляващо заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване по административен и съдебен ред на РА № Р-22221219008080-091-001 / 03. 08. 2020 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата, както и направените по делото разноси.

В съдебно заседание, ищеца чрез процесуалния си представител, поддържа иска, по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Ревизионен акт № Р-22221219008080-091-001/03. 08. 2020 г. на органи по приходите

при ТД на НАП С., са установени задължения на [фирма], [населено място] по ЗДДС в размер на 82485, 69 лв. и лихви върху тях в размер на 8 167, 37 лв., както и лихви за забавено плащане на корпоративен данък в размер на 208,68 лв.

С жалба вх. № 53-03-2421 / 02. 09. 2020 г., горепосочения РА, е оспорен по административен ред пред директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С..

С решение № 1693 / 06. 11. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА, е отменен в частта на установените задължения по ЗДДС и потвърден в частта за лихвите по ЗКПО и частично за лихвите по ЗДДС. Решението е връчено на 08. 12. 2020 г. на електронен адрес на дружеството.

Междувременно с жалба вх. № 53-04-888 / 16. 11. 2020 г. [фирма] е оспорил издадения РА № Р-22221219008080-091-001/03. 08. 2020 г., чрез Дирекция „ОДОП” пред съда, като е образувано адм. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ.

С молба от 16. 02. 2021 г. пълномощника на дружеството жалбоподател е посочил, че след подаване на жалбата е получено решението на директора на Дирекция „ОДОП”, с който оспорения РА е отменен, като жалбата се явява безпредметна, поради което я оттеглят. С определение № 1194 / 17. 02. 2021 г., е оставена без разглеждане подадената жалба и е прекратено производството по адм. д. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт на длъжностни лица, които са органи по приходите към Национална агенция за приходите /НАП/, който е отменен в по-голямата си част от решаващия орган при провело са обжалване по административен ред.

Налице е и надлежен ответник, съобразно чл. 205 от АПК, тъй като НАП е юридическо лице, на основание чл. 2, ал. 2 от ЗНАП.

С предявената искова молба се твърди, че за обжалването по административен ред е заплатена сумата от 3300 лв., а за обжалването по съдебен ред 4 000 лв., съобразно представените (стр. 39,40) договори за правно съдействие, съответно от 02. 07. 2020 г. и 23. 11. 2020 г.

Съдът намира, че в случая е налице и причинена вреда, която подлежи на обезщетяване, но само по отношение на разноските във връзка с административното обжалване.

От страна на съда служебно е изискано за послужване адм. д. № 51 / 2021 г. по описа

на АССГ, от което е видно, че жалбата до директора на Дирекция „ОДОП“ срещу издадения РА е подадена от адв. Л. Д., като същия заедно с адв. С. М. са упълномощени, видно от представеното пълномощно (стр. 48 от д. № 51/21), да извършват всякакви необходими правни и фактически действия във връзка с ревизионното производство, както и да обжалват по административен ред ревизионния акт.

В случая е безспорно, че е налице отменен като незаконосъобразен, в по-голямата си част, административен акт, като това е станало в рамките на развилото се обжалване по административен ред. В същото време, обжалването по административен ред пред директора на Дирекция „ОДОП“, е задължителна предпоставка за допустимост на съдебното обжалване на основание чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което е нормално ангажирането на адвокатска защита.

Видно от договора за правно съдействие (стр. 39), между [фирма] и адв. Л. Д., същият е с предмет оказване на правна помощ и съдействие във връзка с обжалване на РА, издаден по ревизията възложена със заповеди за възлагане на ревизия (идентични с тези по възлагане на ревизията приключила с РА № Р-22221219008080-091-001/03. 08. 2020 г.), като договореното възнаграждение е в размер на 3300 лв., платими в брой, в деня на сключване на договора, като същият служи и за разписка за платената сума.

В същото време е налице и вреда за дружеството ищец, тъй като същото е направило разноски в размер на 3300 лв., за обжалването по административен ред на увреждащ го административен акт, като видно договора, същото е заплатено в брой.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмения отговор на ответника, че не са налице доказателства за плащане, тъй като дружеството ищец е регистрирано по ЗДДС лице, поради което е следвало получателят на плащането – адв. Д. да издаде фактура, а от своя страна дружеството, да отчете този разход в подадените справки – декларации по ЗДДС.

Факта, че това не е извършено и евентуално понасянето на административно-наказателна отговорност за нарушение разпоредбите на ЗДДФЛ и ЗДДС, не се отразява на действителността на извършеното плащане, тъй като това не е елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ. В случай, че действително е налице нарушение, свързано със счетоводното отчитане на този разход, съществува възможност, да се търси отговорност от дружеството получател или от платеща на услугата, но това е неотнормимо към настоящото производство.

В същото време, изрично в договора за правно съдействие е посочено, че сумата е платена в брой и договора служи за разписка.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

При това положение, е доказано извършеното плащане в брой на сумата от 3300 лв., извършено съгласно договора за правно съдействие от 02. 07. 2020 г.

Съдът намира, че от извършването на незаконосъобразни действия по издаването на незаконосъобразния акт – РА № Р-22221219008080-091-001/03. 08. 2020 г., отменен по съответния ред, ищеца е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за

адвокатско възнаграждение в производството по обжалването му по административен ред, който ред, както беше посочено по-горе е задължителна предпоставка за допустимостта на съдебното оспорване. Настоящият състав приема, че ищеца не би заплатил адвокатско възнаграждение и респективно това не би представлявало вреда, ако не бе издадено незаконосъобразния ревизионен акт от данъчните органи. Макар и да липсва нормативно установено задължение за процесуално представителство, то адвокатската защита е нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора, поради което и вредите се явяват пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Това е така, тъй като намаляването на имуществото на лицето вследствие заплатената сума за адвокатско възнаграждение, е предизвикано от издаването на процесния РА. Обстоятелството, че адвокатската защита не е задължителна, не влече по необходимост и извода, че страната няма право да ангажира свой процесуален представител, нито че ангажирането на такъв не се намира в причинна връзка с издадения незаконосъобразен акт. В съдебната практика се приема, че причинна връзка е налице не само когато деянието причинява непосредствено вредата, а и когато създава условията за реална възможност от увреждане и когато тази реална възможност се е трансформирала в действителност. В същото време, направените в това производство по административно обжалване разноси, няма как да се обезщетят, тъй като липсва специален ред за това.

Съгласно чл. 17, ал. 6 от ДОПК, задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители при или по повод изпълнение на дейността им. Отговорността се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

В настоящия случай, обаче безспорно се доказва извършените разходи за адвокатско възнаграждение, поради което съдът намира иска за основателен и доказан и като такъв следва да бъде уважен.

Съдът намира, че не е налице основание за намаляване на този размер, независимо от направеното възражение за прекомерност, тъй като установените задължения с издадения РА са в размер на 82485, 69 лв. и лихви върху тях в размер на 8 167, 37 лв., както и лихви за забавено плащане на корпоративен данък в размер на 208,68 лв. или общо 90 861,74 лв. Видно от решение № 1693 / 06. 11. 2020 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ (стр. 2 от същото) с издадения РА е извършено прихващане с подлежащ на възстановяване ДДС в размер на 2 264, 88 лв. или общо материалния интерес е 93 126,62 лв.

При съобразяване на този интерес и на основание чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения би се дължало минимално възнаграждение в размер на 3323,80 лв., като естествено е допустимо завишаване на този размер, тъй като същия е само минимален.

Доколкото обаче се претендира с исковата молба 3300 лв., не са налице основания за намаляването му поради прекомерност.

Съдът намира, че същия не следва да се намалява и поради факта, че с решението на решаващия орган, жалбата е отхвърлена частично. Видно е, че с решението е потвърден РА само по отношение на дължимите лихви, но не и по основните задължения, за които е прието, че са неправилно установени. В същото време дължимите суми, по сметки на съда са в размер на 964,41 лв. - лихви по ЗДДС и 208, 68 лв. лихви по ЗКПО.

Отхвърлената част от жалбата, е пренебрежимо малка, съобразно уважената, като

освен това, както се посочи по-горе, същата касае само лихви за забавено плащане на дължимите задължения, докато в своята същност издадения РА е признат за незаконосъобразен, поради което и така платеното възнаграждение не следва да се намалява.

Съдът намира обаче, че в случая не се дължи претендираното обезщетение в размер на 4000 лв., заплатено за съдебното обжалване на същия РА.

След като жалбата срещу издадения РА е подадена на 02. 09. 2020 г., срока за произнасяне от страна на решаващия орган (чл. 155, ал. 1 от ДОПК) изтича на 08. 11. 2020 г., след която дата РА се смята за потвърден и започва да тече срока (чл. 156, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК) за обжалването му по съдебен ред.

Видно е обаче, че в законоустановения срок е налице произнасяне от страна на директора на Дирекция „ОДОП“, който с решение № 1693 / 06. 11. 2020 г., е отменил издадения РА в по-голямата си част.

Действително, това решение е получено от страна на ищеца на 08. 12. 2020 г. (стр. 18 от д. № 51/ 21 г.), но това не може да се вмени във вина на ответника.

Факта, че е подадена жалба с вх. № 53-04-888 / 16. 11. 2020 г. срещу РА № Р-22221219008080-091-001/03. 08. 2020 г. не се дължи на противоправно поведение на органи на ответника, тъй като е налице произнасяне в законоустановения срок.

В случая няма мълчаливо потвърден РА, тъй като има постановено решение и с поведението си ответника не е станал причина за завеждането на делото, поради което и съобразно чл. 78, ал. 2 от ГПК, разносните следва да са за сметка на ищеца.

В същото време, доколкото има образувано съдебно производство, направените съдебни разноси, могат да се претендират само и единствено в рамките на делото, тъй като има друг ред за присъждането им – чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ. В рамките на образуваното адм. д. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ, страната е разполагала с възможност да иска присъждане на разноси, тъй като вече има образувано дело по оспорването.

От друга страна, съдът намира, че в случая не и доказана претърпяната вреда от страна на дружеството. Както беше посочено, по-горе по адм. д. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ, е налице пълномощно (стр. 48 от това дело) за представителство само в рамките на административното обжалване. Не е налице пълномощно за подаването на жалба по съдебен ред, поради което с разпореждане от 08. 01. 2021 г. на съдията-докладчик по адм. д. № 51 / 2021 г. са дадени указания на жалбоподателя да внесе дължимата държавна такса и да представи пълномощно на адв. Д..

Видно е, че в указания срок, такова пълномощно не е представено, не е внесена и дължимата държавна такса, но е постъпила молба от 16. 02. 2021 г., с която се оттегля подадената жалба. С определение № 1194 / 17. 02. 2021 г., е оставена без разглеждане подадената жалба и е прекратено производството по адм. д. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ, на основание чл. 159, т. 8 от АПК.

В рамките на това производство не е искано присъждани на разносните за съдебното оспорване, поради което претендирането на такива разходи в настоящото производство е недопустимо.

Освен това следва да се отбележи, че макар и жалбата да е подадена на 16. 11. 2020 г., представения (стр. 40) договор за правно съдействие е от 23. 11. 2020 г., поради което след като има вече подадена жалба, същия е без предмет. В същото време, в кориците на адм. д. № 51 / 2021 г. по описа на АССГ, не е налице нито пълномощно, нито договор за правна защита с адв. Д., а единствения приложен е с дата след като

жалбата е вече подадена, поради което не може да се приеме, че направените от дружеството разходи са именно вследствие на издадения РА и обжалването му по съдебен ред. Доколкото и тези разходи не са претендирани в рамките на образуваното съдебно производство, същите не подлежат на възстановяване по реда на ЗОДОВ. Също така не е налице противоправно действие от страна на ответника, тъй като е налице произнасяне от страна на решаващия орган в законоустановения срок, но по независещи причини, решението е получено със закъснение от страна на дружеството. Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск, в частта за заплащане на сумата от 4000 лв., е изцяло неоснователен и недоказан.

При този изход на спора, ответника следва да заплати направените разноси в настоящото производство, каквото искане е своевременно направено, съобразно уважената част от иска и които съобразно представения (стр. 88) списък от разноските са в размер на 25 лв. държавна такса и 1000 лв. договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор (стр. 40), като същия служи за разписка. Съдът намира, че в случая така заплатеното възнаграждение в размер на 1000 лв. не следва да бъде намаляван въпреки направеното възражение за прекомерност от страна на ответника. Действително съобразно материалния интерес от 7300 лв. минималното възнаграждение по чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения би било в размер на 695 лв., но това не означава, че не би могло да се заплати и малко повече, поради което заплатеното в размер на 1000 лв. не е прекомерно. В същото време, това възнаграждение следва да се коригира съобразно уважената / отхвърлена част от иска, като в такъв случай се дължат разноси в размер на 452 лв. за адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса от 25 лв.

На ответника разноси не се присъждат, тъй като иска е уважен, макар и частично.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ап. 15, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 3 300 (три хиляди и триста) лв., представляващи направени разноси във връзка с обжалване по административен ред на РА № Р-22221219008080-091-001 / 03. 08. 2020 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., както и законната лихва от предявяване на исковата молба – 11. 01. 2021 г. до окончателното изплащане на главницата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в останалата част, до пълния размер от 7300 лв., представляващи разходи за обжалването по съдебен ред на същия ревизионен акт.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите – [населено място], [улица], да заплати на [фирма], [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ап. 15, ЕИК[ЕИК], сумата в размер в размер на 477 (четиристотин седемдесет и седем) лв., представляващи направените разноси по настоящото делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

